

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCLZAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:

BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt.
Fél évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,

VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

Feltétlen hódolat.

Kormányparti: Mondja csak bájos nagysád, mért nem felelt azokra a rémséges vádakra, a mik a felirati vita alatt az antiszemiták által ellene felhozattak?

Judea: Bajos lett volna nekem azokra nagyon válaszolnom.

Kormányparti: Az istenért! Csak nem voltak azok mind igazak?

Judea: Nos? Ha igazak volnának?

Kormányparti: Bocsánat! Elfeleltem, hogy nekünk még akkor is mameluki kötelességünk volna nagysádnak hódolni.

A halottak emlékezte.

Mosolyogtak sokan
A mikor temették,
Nem lehetetlen, hogy
Már el is feledték.

Sirja fölött gyertya
Sem méces nem égett;
Van oka örölni
Sokaknak e végett.

Óriás volt a míg
Élhetett közöttünk,
Erejét bámulni
Messze földről jöttünk.

Baja nem volt, mégis
Egyre orvosolták,
Hogy nem élhet soká
Erővel ráfogták.

Szakértők, orvosok
Értekeztek róla,
A saját zseböket
Vevén fontolóra.

Irtak medicinát,
Kenőcsöt, porokat,
Azután mellőle
Elhordták magukat

Három konzilium
Következett végre,
Mire aztán el is
Költözött az égbe.

Kérditek: ki lett így
Kiszentenciázva?
Könnyű kitalálni
Egy kissé vigyázva.

Eszláron született
Nyiregyházán nőtt fel,
Mért az igazságból
Jordánoknak róffel.

Zsidókért kellett
Szegénynek halnia;
Jobban rájuk kellett
Volna vakarnia.

A „Füstölő“ válaszfelirati javaslata.

(A mely ha nem került is még a tisztelt ház asztalára, de bizonyára előbb-több oda fog kerülni.)

Mely alattvalói hódolattal járulunk az ország következő kívánalmaival Felséged, mint legkegyel mesebb urunk elé;

1) Hozassék be a börze adó, hogy gazdag zsidaink is járuljanak már egyszer valami csekélységgel az ország terheinek viseléséhez.

2) Mondassék ki, hogy az a jordán (mert más-tól ilyesmi ki nem telhet) a ki a külföld előtt, mint zszurnaliszta, vagy hirlaptudósító az ország jó hírvét bármi tekintetben megrontani igyekszik, Magyarországról elferdítve valótlanságokat állit, vagy rágal-makat hirdet, továbbá az, a ki mint kereskedő vagy kereskedői közvetítő, a magyar gabona, sertés-hus, liszt, vagy bornak nyereszkesedési vágyból meghamisítása által a külföld előtt terményeink keresettségét megrontja, az ország polgárai közül menten ki lökessék.

3) Az a jordán orvos, a ki a hozzá bizalommal fordult keresztény beteg embert azert, mert fizetni nem bírja, lelketlenül orvosi ápolás nélkül hagyja, vesztse el orvosi diplomáját

4) Köteleztessenek a zsidók, hogy saktereiket ne csak vallás fanatizmusra, hanem általános ember-szeretetre is tanitassák s állitsanak a számukra mindenütt nyilvános mészárszkeket, hogy vágásaikat közhatalóságilag is ellenőrizni lehessen.

5) Zsidó ne lehessen bankok, pénzintézetek pénztárnoka, annyival kevésbé soha magyar pénzügyminiszter.

6) A szegény földmivelő, vagy napszámos néptől a zsidó a kialkudott bérösszeget, vagy annak bizonyos részét jogtalanul soha el ne huzhassa

7) Egészségreontó pálinkákkal a népet ne sat nyithassa, ne használhasson hamis mértekeket s hamisítatlan portékát tartson az üzletében.

A juda faj egyéb huncutságait élelmességnek fogjuk tekinteni.

Ganzléber Rebeka az új Regina leányával

(Az országház karzatán.)

— Thodod e leányom, hogy miért jöttünk mi el e mai napon az országházba?

— Csak nem azért, hogy valaki látni óhajt minket?

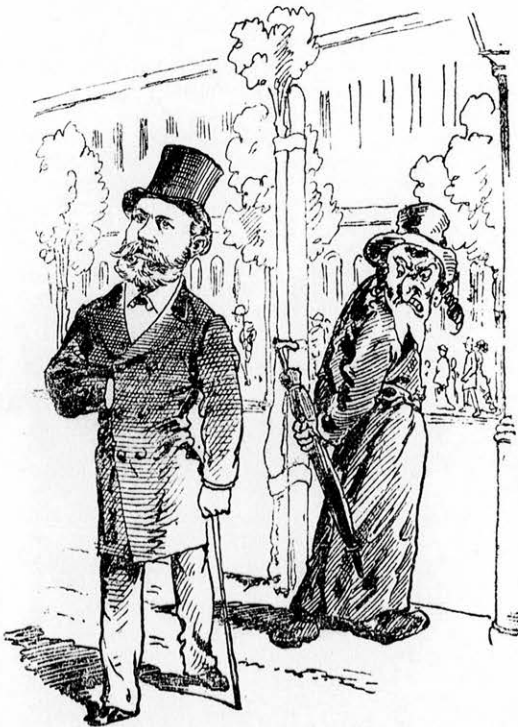
— Oh nem. Ma nem csopán magunkat láttatni jöttünk el, hanem egyuttal látni is Tholáld el kit?

— Bizonyára azt a mártott faggyugyertya for máju Apponyit a ki a multkor védelmünkre kelt.

— Az már thübbé nem érdekes nekünk, mert egészen meghódolt a fajunk előtt. Szolgánkká lön s így mindössze csak felhasználjuk. Mielőttünk csakis azok a képviselők birnak valódi értékkel a kik ellenünk harczolnak. A kik ellent thodnak állni a phenzönk és a bájjánk csábainak. Erre kell nekünk minden áron thörekednünk. Leányom! thöröld meg a zsebkendüddel az ékszereidet, had ragyogjanak. Mi ma az antiszemita képviselők csábitására jöttünk el az országházba.

- Melyiket kell elcsábitanunk?
 — Az mindegy, csak antiszemita legyen.
 — De szabad a fiatalabbak közül is választani?
 — Ma különösen a legantiszemitábbat különene kissé meglágyítani.
 — Melyik az?
 — Zimándy a ki mindjárt beszélni is fog. —
 Hallod? Épen kezdi.
 — Juj, milyen borzasztó dolgokat beszél mi reánk!
 — Ne vedd magadra, mert az csakis a férfiaknak szól
 — Hát mi reánk nem haragszik?
 — Nem. De mégis úgy tetszik mintha azok a Bécsben hallott kifejezések minket illetnének.
 — Ne távozzunk?
 — Csak maradjunk. A bonton úgy hozza magával, hogy az ilyesféle pirulás nélkül hallgassa a nő végig s még meg is kérje ártatlan képpel valamelyik képviselőtől a ketértelmű szavak magyarázatát.

Istóczy és Mezei.

Mezei: Elmehettek a Zimándyokkal! Az egész beszéde csupa illetlen szavakból állt.

Istóczy: Ugyan, hát lehetne e rólatok beszélni, más szavakat használni?

A két bölcs.

Polonyi: No, valahára megcsiptem a közös elenségünket. Most már nem menekül ki többé a körmeink közül.

Thájsz: Mit? Csak nem tudsz valamit megint arra az agyonverhetlen, krokodilus szívósságu Verhovayra?

Polonyi: De igen. Ha eddigelé nem is, de most már elvitázhatlanul rossz fűt tett a tűzre.

Thájsz: Beszélj, aranyosom. Hiszen te bölcs vagy!

Polonyi: A saját lapjának a czimszallagjait el távolította a Fanda nyomdájából.

Thájsz: Nos? Tehát az én saját zsebórámat nem volna jogom a te szabódból eltávolítani?

Polonyi: Igen, de zálogtárgyul szolgáltak. Fanda követeléseinek a fedezésére voltak letéve.

Thájsz: Ugyan mi'le ember lehet az a Fanda, hogy czimszallagokat tétet le zálogul? Hiszen azok csakis arra nyomatnak, hogy napról-napra elasztáztassanak. Épen úgy cselekedett, mint az a végrehajtó, a ki nem az aranyhalakat, foglalta le a követelés fedezésére. hanem az aranyhalak vizét, a mit bizony gyakran változtatni kell.

Polonyi: De ha neki az ért meg legtöbbet.

Thájsz: Hát mennyi lehet az a Fanda követelése?

Polonyi: Van vagy háromezer forint.

Thájsz: És mennyit értek a czimszallagok?

Polonyi: Megérték a nyomtatási költséggel együtt vagy nyolcz forintot.

Thájsz: És ezt a nyolcz forintot Verhovay nem fizette meg?

Polonyi: Nem.

Thájsz: Ahá! most már értem. Ergo nyolcz forintnyi értékig a zálogbirtokos megrövidítése miatt jótalan elsajátítás vétsége. Fanda méregbe hozata a, Polonyi ügyvédnek foglalkozás nyújtása és a rendőrségnek egy újabb bakcsinálására megadott alalom miatt, a vizsgálatot ezennel megkezdem ki fogom Verhovayt kérni az országgyűléstől, csónalok az egész ügynek fenyítő eljárási színezetet, szóval mindent el fogok követni a megszekirozására, csak addig édes Polonyim te is kövess el mindent arra, hogy valamiképen eszebe ne jusson Verhovaynak Fandához visszaküldeni minden hiány nélkül a czimszallagokat, mert akkor voltaképen hát mi is veszett volna el??

ELBOCSÁTÓ LEVÉL.

Mely nem kézbesítettett ugyan még, de már meg van írva a miniszteriumnál.

Minthogy manapságig
 Sohsem csinált rendet,
 Nem is rendes uton
 Bocsátom el kendet.

Az erzsébetvárosi gólya.

Hetven éves jubilansunk
Százféle czímet kapott,
S a hová csak beválaszták
Mindenüvé felcsapott.

Malteres ládává tették
A szabad kőművesek,
Arany mázu aczéltollá
A jó angol nyelvészek.

Vezércikké Nájesz peszter
Bródilében írta ki;
S mindezekért össze-vissza
Csókolá őt Futtaki.

No de mindez mit sem ér fel
Azzal a mi lenni fog.
Alkalmasságában sincsen
Kétkedni semmi ok.

Gólyának szemelték őt ki
Hebron bájos rózsái,
A miért úgy sikerültek
Érdekökben vitái.

Ő hordja a polgárokat,
Mind a sakter kés elé,
Pedig bár így vinné őket
Rég Jeruzsálem felé.

F A N D Á H O Z .

Minthogy a legutóbbi események után Stájsz
Elek ur szabadságoltatott, hogy meg ne unja
magát, vajjon nem volna-e hajlandó Polonyit
mellé szabadságotolni ?

A japán ak Tisza Kálmánnál.

Japániak: Kegyelmességed bizonyára azt hiszi,
hogy mi csupán a magyar honvédséget jöttünk ta-
nulmányozni ?

Tisza: Nos? Volna önöknek valami titkos mis-
siójuk is ?

Japániak: Igenis van! Ezt azonban csakis
kegyelmességed előtt tárhatjuk fel, nehogy a hazai
állapotok a külföld előtt még inkább kompromittál-
tassanak.

Tisza: A japáni hazai állapotok ?

Japániak: Nem! Hanem a magyarországiak.

Tisza: Mely irányban óhajtának hát tőlem fel-
világosításokat nyerni ?

Japániak: Szíveskedjék velünk közölni, hogy
mily tényezők működtek közre Magyarországon a
zsidóság elhatalmasodásának előmozdítására ?

Tisza: Mért? Talán óhajtának e nemes fajt
szintén elszaporítani ?

Japániak: Isten ments! Inkább okulni akar-
nánk, hogy az övrendszabályokat előre megtehetjük.

Sétálva oktatás.

Budapesti polgár: Ezeket alighanem azért
sétáltatják ily tömegesen a csamangó után,
hogy lássák, mily sors vár azokra, a kik nem
becsülik meg a kenyérüket s hűtlenek a gaz-
dáikhoz.

Az állatkertben.

Észnélküli: Itt üljük meg a Hóra és Gloszka ünnepélyt, megvendégelvén a magyarok bosszantására édes testvéreinket.

Krausz és Csatár.

*Sokáig fájlalák a sakterek
Azon gyászos napot,
A melyen kedves Krausz Lajosuk
Vizsgálatot kapott.*

*Ez méltatlanság a zsidók iránt!
Sírnak mindannyian.
Miért nem menti meg a kormány?
Mikor hatalma van.*

*Mért engedi bukni legjobb hívét?
Ki mindent megszavaz.
Gyapját, a mely önkényt leadni kész,
A legjobb birka az!*

*És mert zsidó, örvendnek esetén
Az antiszemiták.
A sakterek a gunyosolyt reá
Legjobbán fájlalák.*

*Legyen tehát! Bár orvosolni többé
A bajt már nem lehet,
Vigasztal egy antiszemita is
Had menjen el veled.*

*Szóllott Tisza. És im ki lett mondva
Csatár vizsgálata.
Temessen el antiszemitát is
Ha kell, majd a csata!*

*De félünk, hogy majd harc után meg fog
Maradni Krausz Lajos,
S pártunkbeli bukik, bár visszaélést
Ráfogni is bajos.*

*Hanem hát így szokott az lenni most
A mig zsidó az ur.
A mig tisztelve, félve nem leszen
Az ősmagyar s Hadúr.*

Siszphülver Náci oraság vadászkalandjai.

— Thodja-e szolgabíró ór, hogy én mit szeretnék egyszer megcsinálni?

— Mit?

— Hja, de azt nem lehet ám itt ezen a vidéken.

— Hátha mégis?!

— Azt szeretném a mit a multkor a trónörökös csinált, thodja szolgabíró ór, nekünk izraelitáknak mindég olyan passzióink vannak, a mint, a hóhe arisztokraczión, vagy plane maga az udvar csinál. Mi szeretjük őket otháozni.

— Hiszen azt már régóta tapasztalom. És különös, hogy olyankor önök nem kímélnék semmi költséget, bár máskor eléggé fukarok.

— Igaz, csakhogy én nem thodom miért, de nekünk semmi sem akar még khültség mellett sem ógy sikerülni, mint a mágnásoknak.

— Mert nem értenek úgy hozzá.

— Igen, például még a ruha sem úgy áll rajtunk, mint azokon, pedig ugyanazon szabóknál dolgoztatunk.

— Hja tessék a tetet is jövőre másként megrendelni.

— De nekhem csak jól áll ez a phoska, meg ez a vadásztáskha?

— Nem épen rosszul, de ne hordja úgy, mintha batyu volna.

— Micsoda? Hát csakogyan meglátszanék rajtam a legelső mesterség?

— Meg addig, a mig csak fel nem ütjük igazi vadásznak.

— Hát hogyan szokás az embert vadásznak felütni?

— Puskacsővel, vagy valami jó suhogóval, miután manapság már nincsenek divatban a puska-verők.

— Mért nem ütöttek fel engem eddig is vadásznak?

— Ahhoz érdem kell.

— Miféle érdem?

— Ellöbbs valamely veszedelmes állatot, például medvét, vaddisznót, vagy farkast kell lönie.

— Hiszen épen ez volna a kívánságom. Szeretnék én is úgy, miként a trónörökös medvekre vadászni, a nyulbőr itthon már nagyon khüzönséges kezd lenni. Nem mulattat.

— No hiszen, hacsak épen medvét óhajt lönie hát majd rendeztetek a számára itt a közeli hegyekben egy kis medve vadászatot.

— Volnának itt medvek?

— Néha mikor nagyon éhesek, ide is lejönnek a havasokról.

— De hiszen innét messze vannak a havasok.

— Az a távolság egy jóra való medvének csak egy ugrás.

— Phü! Be szeretnék már látni egy medvét.
 — Tudja mit? Fogasson mindjárt be, két köny-
 nyű kocsiba. pakoljon fel vagy két napra enni inni
 valót. Elviszünk magunkal biztonság okáért még
 egy pár szomszédot is és azután neki indulunk a kö-
 zeli hegyeknek.

— Aztán találunk e igazán medvét.

— Majdnem bizonyos. Oh én jól ismerem már
 minden relytekhelyöket.

— No nem bánom. Megyek intézkedni. Addig,
 készítse el a szolgabíró ór a töltényeimet golyóra,
 vagy szatymára, a mi legbiztosabban megöli a medvét.

Siszphülver távozott, a szolgabíró pedig neki
 állt a tényeknek és kiszedte azokból még a leg
 apróbb seréfet is, nehogy emberben vagy lóban kárt
 csináljon.

— No asszony! szólt odakint Siszhülver a fe-
 leségéhez Most megyek ám csak igazi nagy vadá-
 szatra. Megsem merem neked mondani. Jer bócsózzál
 el thülem, mert két napig nem fogod látni a the
 Náczikádat.

— Csak aztán vigyázz Náczikám.

— Már hogyne vigyáznék magamra!?

— De a nadrágodra is.

— Már megint a nadrággal van bajod!?

— Mert thégedet rendesen ott ér valami.

— No megállj asszony! Ezért nem fogod meg-
 a medve bürt.

— Micsada? Nekhed medve bürod van? És the
 ezt nekem csak ma monddod?

— Ejh, ne bolondozzál osszony, jer ölelj meg
 és hagyj mennem, mert már thörelmetlen kezdek
 lenni.

A búcsúcsók elcsattant, a kocsik előálltak, a
 vadászok elhelyezkedtek, s megtörtént az indulás.

A szomszédok örömmel csatlakoztak, bár a ba-
 jusz alatt előre mosolyogtak a medve vadászatra.

Midőn a hegyek alá megérkeztek, a szolgabíró
 figyelmezteté a vadászokat, hogy vigyázva lődözzenek,
 nehogy embert találjanak, mert nagy baj történhet-
 nek belőle. lévén a fegyverek golyóra töltve.

— Mi a büntetése annak, a ki egy embert
 véletlenségből meglő? Kérdé Siszhülver.

— Ezer forint, ha meg nem hal belé.

— Phü! Az egy kicsit sok, vigyázni fogok.

Megkezdődött a cserkészlet és alig tettek vadá-
 szaink száz lépést, midőn közülök többen elkiáltják
 magukat: Nini medve! Siszhülver vigyázni kezd és
 csakhamar észre veszi, hogy a bozontos medve epen
 szemközt jő reá.

Jól czelba veszi és rádupliczik.

A medve jön közelebb.

Hirtelen tölt és újból rádupliczik egészen kö-
 zelről. Mire a medvének vélt alak felfordult és em-
 beri hangokon kezd jajgatni, hogy meglőték.

— Micsoda? Hát ez ember volt? Ijedezik Siszhül-
 ver.

A vadászok mind oda sereglenek konstatalják, hogy
 a csősz lőtte meg medve képeben Siszhülver, de a
 seb nem halálos.

— No Siszhülver szomszéd! Ki az ezressel.

— Mit? Én még erre a nagy ijedségre fize-
 sek is?

— Igen meg kell fizetnie az ezer forintot, ha a
 csősz ugy kívánja.

— Igen én kívánom az ezerforint fájdalom
 díjjet.

— Nem elégednek meg kevesebbel is?

— Nem bizony.

— Thodja mit? Adok száz forintot.

— Annyi nem kell.

— Hát adok százhuszat.
 — Nem alkuszom
 — Jüvő esztendőre két láncz khukoricza füldet.
 — Tudja mit? Nem kívánom az urnak egy árva garasát sem, ha megengedi, hogy én üssem fel medvevadásznak. ha már épen medve képiiben lött meg.

— Hiszen az meg nekhem régi kívánságom.
 — No ha kívánsága, hát csak fektüdjön le, de mindjárt.

— De nagyokat ne üssön rám. mert megtalálja magát erőtetni, mikor még a sebei sincsenek bekötözve.

— Ne törődjek az én sebeimmel. Az az én gondom, hogy miként gyógyítom be. Csak egyszer kivitek lehessünk.

— Nű! Hát itt van. Mérje rám az egyességet. Rá is mérte a csász kurta somfabotjával úgy, hogy Siszpülvernek még mikor harmadnapra hazakerült is, a következő szavakkal csókolta meg a feleségét: Ki ne phoroltasd a nadrágomat, mert ha meghallanám, hogy pufog hát mindjárt rám jönne a szaladhatnék.

— No úgye nem híjában féltem én mindig a nadrágodat?

Zimándy és Komlóssyhoz.

Eljártok a püspökséget,
 Maradtok örök szegénységben;
 Méltánylását nagy szellemeteknek
 Ne várjátok csupán az égben.

Maradtok a mik voltatok eddig.
 Pacsirtái a szent igéknek;
 Vigasztalói, legjobb baráti
 A szabadságért küzdő népek.

Meggyőződéseitekért eldobtatok
 Magatoktól minden földi jót;
 Mi cél vezérli hát jó Jánosit,
 A titeket mégis gáncsolót?

Töbort, azt kaphat érte hogyha kell,
 Kaphat aranyból keresztetek,
 De azt, mi egy papnak dukál, a nép
 Szeretetését, azt így nem lehet.

Tisza Kálmán országgyűlési beszédeiből.

Tisztelt ház! Ne hivatkozzék ellenem senki a klasszikusokra, mert én azokkal úgy sem vagyok összehasonlítható. Ha azok az elhalt nagy emberek, a kiknek a szavai e házban felhozattak, mindannyian felelednének, s itt a tisztelt házban megjelenének, alighanem én futnék el előlük legelől, de hogy az

antiszemita és függetlenségi képviselők se mernének itt maradni, az majdnem bizonyos. E tisztelt házban vannak szemita és antiszemita képviselők, kik két külön táborra osztják az egész képviselőházat; én a szemitapárthoz tartozom, minthogy pedig a szemita voltaképen nem más, mint zsidó, a mely nevet nem kell szégyenleni, az egész kormánypárton, annál fogva én, mint ilyen emelek szót a védelmükre. Ők maguk a zsidók nagy bülcsezen hallgattak — és hallgatni fognak még sokáig, mert az antiszemita urak nagyon belejők fagyasztották az argumentumokkal a szót. Beszélni ezüst, hallgatni arany. Az övek úgy is már az arany e házban. Had legyen hát legalább az enyém az ezüst; az antiszemitaéknak és az általok képviselt óh népnek, nem marad egyéb réznél, azt is kénytelenek lesznek adóba befizetni. A mozgás úgy tudom, hogy a félelem jele s a miniszterium épen azért nem mozog az üdvös reformok teréjé, nehogy azt higgye felőle valaki, hogy fél. Én magam pedig nem félek senkitől, csupán attól, hogy eltalálnak az antiszemiták a hazában nagyon szaporodni már pedig akkor nem volna többé rám szükség, mert nálam nélkül is rendben lenne az ország szénája. Az antiszemiták egyébként ildomtalan emberek, mert hiszen közmondás az, hogy ha te ütöd az én zsidómat, én is ütöm a tiedet úgy de hogyan üssem én az ő zsidómat, mikor nekik egy sincs, nekem meg van hét? Vegyék legalább át tőlem Krausz Lajost, meg Wahrmannt. Legvégül van szerencsém kijelenteni, hogy mielőbb meg fogom rendszabályozni az antiszemitákkal együtt az egész országot úgy, hogy a sok ménkü szabálytól nem fog többé senki a rendre ráismerni.

Vámbery toasztja.

(Pulszky papa tiszteletére az angol körben.)

Uraim! Szálem alejkum! Kürbülüdzsümbü! Bejártam kétszer e világot. Láttam az indiai orrszarvút, az elefántot, a tapirt, a hangyászó medvét, szárfajta golyát és gémet gyönyörködtem a tengeri hajók habszelő orrán, de megvallom, akkora orral sehol nem találkoztam, mint a mekkorával igen tisztelt Pulszky papánk rendelkezik. Az övé egy historiai nevezetesség. A mióta csak el beleütötte mindenüvé és mégsem kopott el annyira, hogy ma is meg nem bámulhatnánk. Sajnos, hogy a hajnal pirkadását nem élvezhetjük róla sem semmifele virággal beültetve nincs, bár nagyon is elférne egy egész kis mintakertész rajta. De jóval sajnósabb az a körülmény, hogy a szimatja átkozottul gyenge. Gyakran megcsalja őt, s épen a leggyengébb szag után indul. Ez azonban kimondhatatlan nagy szerencse, hogy nem tubákol vele, mert képes volna néha szórakozottságból egypár dohányos szomszédját az országházban pipástól. kőtököstől együtt felszippantani. Az meg a saját nagy szerencséje, hogy nem született jordánnak, mert azok bizonyára az orrát is alávetették volna egy kis cirukmuciziónak. Kívánom ezuttal neki, hogy az orránál fogva vezesse őt a szerencse és jóvőre, politikai pályáján lásson egy kissé tovább az orránál.

Ráijesztett a saját kutyája.

Genzefusz Kóbi, a titkos khültő, árulni szándékozván utjonnan megirt regényét, tiszta ruhát vett magára, a mit azelőtt már több év óta soha nem cselekedett.

A kutyája nem ösmervén fel benne a zsidót, jóideig nem akarta kiereszteni.

Kivételes állapotok.

Tanár. Minek az eredménye a vagyon?

Tanítvány. Magyarországon kívül minden egyéb államban a munkának.

Tanár. Mért veszed ki épen Magyarországot?

Tanítvány. Mert ott még más uton módon is lehet vagyonhoz jutni

Tanár. No erre már magam is kíváncsi vagyok.

Tanítvány. Zsidó élelmességgel

Tanár. Igaz, erről a kivételes állapotról egészen megfeledeztem.

A rabbik védelme.

A mit Zimándy úr állít, hogy benne van a Thalmudban, van szerencsénk kijelenteni, hogy az nem a Thalmudban, hanem a szokásukban van meg írva, a mi óriási különbség.

Zimándy úr aligha érti a héber nyelvet, mert ha igazán értené, akkor már rég eljött volna hozzánk egy kis kiegyezésre.

Mért sanálja Zimándy úr a keresztény szűz vért, mikor kaphat érte cserébe finom hebron rózsavizet?

Bámuljuk Zimándy úr önfeláldozását és zsidó szempontból gondolva meg a dolgot, sehogyan se bírjuk megérteni, hogy mi a célja és a haszna a támadásainak? Mert minket feketébbre már ugy sem mázolhat, a harcban pedig akár győz, akár vesz, csupán magának árt. Illyesmire egyetlen zsidó se tartaná érdemesnek vállalkozni.

A k r a m p u s z. Az ilyen krampusztól már nem szoktak megijedni. Ha legalább szilvából volna, akkor inkább vehetnénk nani hasznát. — P o p r á d. Elvtársi üdvözet! Szívesen megteszünk mindent. Lessük első felszólalását. Ha történik otthon valami sziveskedjék értesíteni. — G o l d s t e i s z M a x i. Történeteiből nem olvastunk eddigelő semmit, s így arra észrevételeinket se tehetjük meg. Ha úgy van, miként ön írja, hogy még a mult évben küldte meg, akkor az is lehetséges, hogy a volt szerkesztő feledkezett meg a válaszról s a kéziratot nem adta át, vagy tán a postán maradt el valahol, a mi szintén nem lehetetlen, kivált ha kissé nehezebb küldemény volt, harmincz-ezer forintos téglának nézték. Naptárt a jövő évre a Füstölő szerkesztősége és kiadóhivatala nem ad ki, de jelenik meg Bartalits Imre ur nyomdájában számtalan oly naptár, mely egészen antiszemita szellemben van szerkesztve, s a legtisztább érzelmi keresztény embert is kielégíti. Ha dolgozataival megtisztelt igen szívesen látjuk, s ha sikerült dolgokat ír örömmel fogjuk munkatársaink sorába iktatni. — K u n i g u n d a f á j d a l m a i. Egészen élvezhetetlenül van megírva, pedig maga az eszme nem rossz. Hát ha megkísérelné még egyszer megírni?! — A n y á j a s k o d ó. Inkább hízlekedő. A kettő közt nagy különbség van. — B ú c s ú M u n k á c s i k é p é t ő l. Nem íti meg a mértéket. — A s z i n h á z i j e g y e k k e l s z é d e l g é s. Megkésétt, mert már néhány hét óta rendőrileg tiltva van é. valóban nem is tapasztalható. Hogy az operaház előadásaira oly nehéz jegyekhez jutni, annak nem a jegyekkel szédelés az oka, hanem most még e színházat felettebb sokan és sürin látogatják. Lehet, hogy a közönség egy része nem is fog bele menni soha, a mennyiben csak is az ének és a baletben tud gyönyörködni. — A z u j h o n v é d e l m i m i n i s z t e r á g y ú t j a. A Falk Maxi revolvere még nem ágyú és már nagyon elcsépeelt valami.